

व्यवहा

व्यवहा

व्यवहा

“पलायनानुसरत्वाद्यप्यपह्नाश्रयेण च ।
 हीनस्य गच्छते वादो न स्ववाक्यजितस्य च ॥”
 मनुः ।
 “बलादृतं बलात्कृतं बलादा किञ्चित्पद्यत् ।
 सर्वान् बलकृतान्पर्याप्तान् मनुजप्रवीतु ॥”
 याज्ञवल्क्यः ।
 “बलोपाधिनिवृत्तान् अवहारानिवर्त्तयेत् ।
 स्त्रीनक्तमन्तरागारवहिर्यामकृतान्तथा ॥
 मतोन्मत्तार्त्तयन्निश्चालभीतादियोजितः ।
 असमन्वक्तव्येव अवहारो न विद्यति ॥”
 उपाधिश्चलमिति मूलपाणिः । उपाधिर्भयादि-
 रिति विश्वानेश्वरः । तन्मते भीतादियोजित
 इत्युक्तवचनेन पौनरक्त्यम् । वहिर्यामः वहि-
 र्देशः । मत्तो मद्यादिना । उन्मत्तो वाता-
 दिना । असनी द्यूताद्यासक्तः । असमन्वो
 वादिनियुक्तयतिरिक्त उदासीनः । आदिपदाद-
 खतन्मदासपुत्रादेश्यह्यम् । तथा च नारदः ।
 “खतन्मोऽपि हि यत् कार्यं कुर्व्यात्प्रकृतं
 मतः ।
 तद्व्यञ्जनमेवाहुरखतन्मस्य हेतुतः ।
 कामक्रोधाभिभूता वा भयव्यसनपीडिताः ।
 रागद्वेषपरीताश्च श्रेयास्प्रकृतं गताः ।
 तथा दासकृतं कार्यमकृतं परिचक्षते ।
 अन्वयः स्वामिण्येवात्र दासः प्रभुरात्मनः ॥
 पुत्रेण च कृतं कार्यं यत् स्यादकृन्ततः पितुः ।
 तद्व्यञ्जनमेवाहुर्दासपुत्रौ च तौ समौ ॥”
 एतच्च कुटुम्बभरणातिरिक्तविषयम् ।
 “कुटुम्बाद्येभ्यधीगोऽपि अवहारं यमाचरेत् ।
 स्वदेशे वा विदेशे वा तं न्यायात्त्र विचालयेत् ॥”
 इति मनुवचनानु कुटुम्बभरणभरणीयम् ।
 अन्वधीनः परतन्मः पुत्रदासादिः । अवहार-
 न्कादिकं न्यायान् खतन्मः न विचालयेत् अन्-
 मन्वते । तथा च नारदः ।
 “खातन्मन्तु स्तुतं व्येष्टे व्येष्टं गुणवयःकृतम् ।
 अखतन्माः प्रजाः सर्वाः खतन्मः पृथिवीपतिः ।
 अखतन्मः स्तुतः शिष्य आचार्यस्य खतन्मता ।
 अखतन्माः शिष्यः सर्वाः पुत्रा दासाः परि-
 यहाः ॥
 खतन्मस्य तु यद्दो यस्य तत् स्यात् क्रमा-
 मतम् ।
 गर्भस्थेः सद्यो श्रेयः अष्टमादक्षरात् शिशुः ॥
 बाल आषोडशाद्वर्षात् पौगण्डोऽपि निगद्यते ।
 परतो अवहारश्चः खतन्मः पितरादृते ॥
 जीवतोर्न खतन्मः स्यान्नरयापि समन्वितः ।
 तयोर्दपि पिता श्रेयान् वीजप्राधान्यदर्शनात् ।
 अभावे वीजिनो माता तद्भावे च पूर्वजः ॥”
 परिग्रहा अजुजीविप्रभृतयः । तथा च दृष्ट-
 सतिः ।
 “पिष्टव्यभाष्टपुत्रस्त्रीदासशिष्यानुजीविभिः ।
 यद्व्यहतीतं कुटुम्बार्थं तद्व्यहो दासुमर्हति ॥”
 कात्यायनः ।
 “कुटुम्बार्थमशक्तेन यद्दतीतं आधितेन वा ।

उपप्रवनिमित्तञ्च विद्यादाप्तकृतम् तत् ॥
 कन्यावैवाहिकश्चैव प्रेतकार्ये च यत् कृतम् ।
 एतत् सर्वं प्रदातव्यं कुटुम्बेन कृतं प्रभोः ॥”
 प्रभोरिति कर्त्तरि षष्ठी तेन प्रभुणा दातव्य-
 मिति रत्नाकरः । दृष्टसतिः ।
 “यः स्वामिना नियुक्तोऽपि घनाय व्ययपालने ।
 कुसीदन्निवाशिय्ये निवृष्टायैतु स स्तुतः ॥
 प्रमाणं तत् कृतं सर्वं लाभालाभययोदयम् ।
 स्वदेशे वा विदेशे वा स्वामी तन्न विषंवदेत् ॥”
 इति श्रीरघुनन्दनभट्टाचार्यविरचितं व्यवहार-
 तन्त्रं समाप्तम् ॥ * ॥
 व्यवहारश्चः, पुं. (व्यवहारं जानातीति । ज्ञा +
 कः ।) प्राप्रव्यवहारः । (वाचानक इति भाषा ।)
 स तु षोडशवर्षानन्तरं भवति । यथा,—
 “बाल आषोडशाद्वर्षात् पौगण्डोऽपि निगद्यते ।
 परतो व्यवहारश्चः खतन्मः पितरादृते ॥”
 इति व्यवहारतन्त्रकृतनगरद्वचनम् ॥
 व्यवहारज्ञातरि, त्रि ।
 व्यवहारदर्शनं, कौ. (व्यवहारस्य दर्शनम् ।) न्याय-
 दर्शनम् । विचारकरणम् । इति मिताचरा ।
 व्यवहारपदं, कौ. (व्यवहारस्य पदम् ।) वादिना
 राशि निवेदनम् । (नाशिस इति भाषा ।)
 यथा, याज्ञवल्क्यः ।
 “स्तुत्याचारव्ययेन मार्गेष्वधिवितः परैः ।
 आवेद्यति चेद्वाद्भिः व्यवहारपदं हि तत् ॥”
 स्तुतिसदाचारवहिर्येतेन बल्लोना परैर्येतः
 शरीरतो वा पीडितचेद्वाजनि निवेद्येत् तद्-
 व्यवहारदर्शनस्थानम् । चेदित्यत्र यदिति मै-
 घिलाः । आवेद्यति चेदित्यनेन स्वयं विवादी-
 त्यानं राश्या न कर्त्तव्यमिति मूलपाणिमहा-
 महोपाध्यायः । राश्रीति व्यवहारप्रदर्शन-
 परं तथा च दृष्टसतिः ।
 “राजा कार्याणि संपश्येत् प्राड्विवाकीऽथ वा
 द्विजः ॥”
 कात्यायनः ।
 “सप्राड्विवाकः सामात्यः सत्राक्षयपुरोहितः ।
 स्वयं स राजा चित्तुयात् तेषां जयपराजयौ ।
 यदा कार्यवशादाजा न पश्येत् कार्यनिर्णयम् ।
 तदा नियुज्यात् विद्वान् ब्राह्मणं वेदपारगम् ।
 यदि विप्रो न विद्वान् स्यात् क्षत्रियं तत्र योज-
 येत् ।
 वैश्यं वा धर्मशास्त्रज्ञं शूद्रं यज्ञेन वचयेत् ॥”
 स विनोतवेशः । मनुः ।
 “जातिमात्रोपजीवी वा कामं स्याद्नाकञ्च-
 द्ववः ।
 धर्मप्रवक्ता वृपतेर्न तु शूद्रः कदाचन ॥”
 वासः ।
 “द्विजान् विहाय यः पश्येत् कार्याणि द्वयकैः
 च ।
 तस्य प्रचुभ्यते राज्यं बलं कीमच्च नश्यति ॥
 दुःशीकोऽपि द्विजः पूज्यो न शूद्रो विजितै-
 र्विभः ।

दुष्टां गी कः परिकल्प्याभ्येच्छीलवर्ती खरीम् ॥”
 इति व्यवहारतन्त्रम् ॥
 व्यवहारपादः, पुं. (व्यवहारस्य पादः ।) व्यव-
 हारीशः । यथा । अथ व्यवहारपादनिर्णयः ।
 तत्र दृष्टसतिः ।
 “पूर्वपक्षः स्तुतः पादो हिपादचोत्तरः स्तुतः ।
 क्रियापादस्तथा चान्वयचतुर्थो निर्णयः स्तुतः ॥”
 इति व्यवहारतन्त्रम् ॥
 अपि च ।
 “परम्परं मनुष्याणां स्वार्थविप्रतिपत्तिषु ।
 वाक्याभ्याथाङ्गवस्थानं व्यवहार उदा-
 हृतः ॥
 भाषोत्तरक्रियासाध्यविधिभिः क्रमवृत्तिभिः ।
 आचिन्तयन्तुराशुस्तु चतुर्व्यादभिधीयते ॥”
 इति मिताचरा ॥
 व्यवहारमाहका, (व्यवहारस्य माहकैव ।) व्यव-
 हारोपयोगिक्रिया । तद्व्यथा । व्यवहार-
 दर्शनम् १ व्यवहारकञ्चयम् २ सभासदः ३
 प्राड्विवाकादिः ४ व्यवहारविषयः ५ राशः
 कार्यानुत्पादकत्वम् ६ कार्याधिनि प्रश्नः ७
 व्याह्वानानाह्वाने ८ आसेवः ९ प्रवर्धयन्वागते
 वेष्टादिकर्तव्यता १० पञ्चविधो हीनः ११
 कौड्यं वेष्टं १२ पञ्चाभावाः १३ अना-
 देयाः १४ आदेयः १५ नियुक्तजन्यपराजये
 वादिजन्यपराजयौ १६ श्लोघितवेष्टानिवेशनम् १७
 उत्तरावधिशीघ्रमन् १८ श्लोघिते पञ्चाङ्गे
 उत्तरकर्तव्यम् १९ उत्तरकञ्चयम् २० सको-
 त्तकञ्चयम् २१ मिथोत्तरकञ्चयम् २२
 प्रव्यवच्छन्दनोत्तरम् २३ प्राड्विवायोत्तरम् २४
 उत्तराभावः २५ सङ्कराशुत्तरम् २६ प्रवर्धयि-
 क्रियानिर्देशः २७ उत्तरे पञ्चेऽभिनिवेशिते
 साधननिर्देशः २८ तत्त्वित्तौ विधिः २९
 चतुर्व्यादव्यवहारः ३० । इति मिताचरार्या
 व्यवहारमाहका ॥
 व्यवहारमार्गः, (व्यवहारस्य मार्गः ।) व्यवहार-
 विषयः । व्यवहारपदम् । इति मिताचरा ॥
 व्यवहारविधिः, पुं. (व्यवहारस्य विधिः ।) व्यव-
 हारस्य विधानम् । धर्मशास्त्रम् । इति मिता-
 चरा ॥
 व्यवहारविषयः, पुं. (व्यवहारस्य विषयः ।) व्यव-
 हारपदम् । तत्तु अदादशविधम् । यथा ।
 ऋणादानम् १ निक्षेपः २ अस्वामिपिक्रयः ३
 क्षम्ययससुत्यानम् ४ इतस्थानपकर्म ५ वेतना-
 दानम् ६ संविदो अतिक्रमः ७ क्रयविक्रयाशु-
 श्रयः ८ स्वामिपालयोर्विवादः ९ सोमापिवाद-
 घर्मेः १० वाक्पादव्ययम् ११ दृक्पादव्ययम् १२
 स्तयम् १३ साद्वयम् १४ जीर्णग्रहणम् १५
 स्त्रीपुंघर्मेः १६ विभागः १७ द्यूतम् १८ ।
 इति मानवे ८ अध्यायः ॥
 व्यवहारस्थानं, कौ. (व्यवहारस्य स्थानम् ।)
 व्यवहारपदम् । व्यवहारविषयः । इति मिता-
 चरा ॥